

ΜΑΓΔΑ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ιριδισματα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΓΚΟΒΟΣΤΗ

ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ:

ΧΩΡΙΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ

Το ποιητικό σου ξεκίνημα «Χωρίς ταυτότητα» καταξιώνεται
και με την νέα σου ποιητική δημιουργία «ΠΙΔΙΣΜΑΤΑ»

Έτσι εμπλουτίζοντας τη νεοελληνική μας ποίηση, ξεπερνάς
ευθύγραμμη την πρόκληση του '92 καθώς πορεύεσαι στον 21ο
αιώνα της μεταβιομηχανικής κοινωνίας. Και είμαι βέβαιος —
Μάγδα — ότι θα θυμάσαι κι ένα στίχο του ποιητή του κοινωνικού
λυρισμού και της ευαισθησίας, ότι: «Έργο είναι η ποίηση».

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΤΣΟΧΕΡΑΣ

Ο ουρανός έχει χρώματα παράξενα, σχήματα, ένας φανταστικός κόσμος. Αφαιρούμαι στον ουρανό, διδάσκομαι χρώματα στο ατελιέ του. Μ' αρέσει να κλέβω χρώματα και να τα πλάθω σε ποιήματα, σε στίχους, να 'χω τα γράμματα στα χέρια πλάθοντας τα και αναπλάθοντας σαν τον πηλό.

«Κάνοντας τον πηλό αμφορέα πλάθοντας τον και αναπλάθοντας», όπως γράφει σε ποίημα του ο ποιητής Γιάννης Κουτσοχέρας.

Αυτές τις νύχτες τις καλοκαιριάτικες, με το φεγγάρι γιομάτο, τις αγαπώ. Ξωτικές, μαγευτικές, αληθινές και φανταστικές. Μου προσφέρουν την ηρεμία, και γω με την σειρά μου ότι πιο ακριβό έχω, την αγάπη και τους στίχους μου.

Αυτό το βιβλίο είναι γραμμένο για σένα, για μένα, για μας που θέλουμε να ταξιδέψουμε εκεί που μας πηγαίνει η φαντασία του στίχου και του ήχου.

Εκεί που η ψυχή φεύγει από το σώμα και αναζητεί.

Μ.Π.

ΝΕΡΟΚΡΙΝΟΣ

Ο νερόκρινος
το λουλούδι σου
Το σιέλ της θάλασσας
το χρώμα σου
Το Αιγαίο
η πατρίδα σου

Όλα περήφανα
υπάρχουν μέσα μου
πρότερο όταν σε θυμάμαι
όταν στάλες βροχής
ολάκαιρο σε ραίνουν.

Και ο νερόκρινος
στέκει ψηλά
γιατί του αξίζει
γιατί είσαι συ.

Τα λούλουδα είναι καρδιές
που ανθίζουν στα χαμόγελα
που μαραΐνουν στ' άσχημα όνειρα

Τα δικά μου λούλουδα
οι δικοί μου υάκινθοι
κι έρωτες .
ανθίζουν πάντα
στων χαμογελαστών παιδιών
την αγκαλιά.

Ένα ζεστό φιλί σου .
ανθόμελο στα χείλη μου,
καπνός στο βωμό
της λύτρωσης υψώνεται.

Φθάνει στα ουράνια των τόξων.
χρώματα
και γίνεται ένα
με τη νότα της άρπας
που δραπετεύει
απ' τα δάχτυλα
μόλις τώρα του αρπωδού

ΣΤΑΛΑΓΜΙΤΕΣ

Μακάρι ο έρωτας αυτός
να μείνει σταλαγμίτες
στην ψυχή μας.
Ανοδική πορεία
κρυσταλλώνοντας,
αποκρυσταλλώνοντας
ό,τι πιο όμορφο υπάρχει
σ' αυτό που λέμε έρωτα
σ' αυτό που λέμε αγάπη.

Στα σοκάκια του Ηρακλείου εκείνο το βράδυ ήμουν απογειω-
μένη στα όνειρα που εσύ μ' οδήγησες. Στους φοίνικες εκείνη
την ηλιόλουστη μέρα, ταξίδεψα στις ακτές της Αφρικής που
'βλεπα αντίκρυ. Στης Σητείας το μικρολίμανο ηρέμησα βλέ-
ποντας το φάρο να φυλά τις βάρκες από το μελτέμι.

Στις μυρωδιές των γιοφυλλιών αποπλανήθηκα και στον
γυρισμό μου

Τελείωμα, μιας έκρηξης
θαρρείς ηφαιστείου
το ροδίχρώμα που δύει
πίσω απ' το βουνό
καθώς τ' αγναντεύω
στο πλοίο που πλέει
στο πέλαγο
προσγειώθηκα.

ΣΤΑ ΚΟΡΑΛΛΙΑ

Τα όμορφα βράδια
σε θυμάμαι
στα υγρά απ' τη βροχή
σοκάκια, σ' αναζητώ
όπως τον ήλιο.

Στη συνοικία των ημίθεων
Κούρων και Κουρητών
σε νοσταλγώ.
Στα νυχτερινά και ζεστά
ηλιοβασιλέματα πλανιέμαι.

Κοράλλια στην αγκαλιά
της θάλασσας με μαγνητίζουν
στη σερενάτα μου την βραδινή
ψάχνοντας σε.

Σα σφραγίδα της αγάπης μου
δυνατής και όμορφης σε ζω.

ΕΙΔΥΛΛΙΑΚΟ ΤΟΠΙΟ

Οι καλαμιές, απόχες
στη θάλασσα βουτηγμένες
απ' την αλμύρα των βράχων
αγριεμένες.

Στις βραδινές εκρήξεις
των άστρων σμίγονται κι ερωτεύονται
με τα όστρακα και τα πετράδια,
στο μελτέμι που σηκώθηκε.

Λίγο πιο αργά έσπασαν,
την μέση τους λύγισαν
σαν να βρίσκονταν σε χορό.

Στις βραδινές εκρήξεις των άστρων
για μένα — για σένα,
για όλους εμάς.

Αυτό το ειδύλλιο
όνειρο ζωντανό.

ΣΗΤΕΙΑ

Το γαλάζιο χαλί αρχίζει να ταράζει
 να χτυπά τα βράχια
 χωρίς ανάσα· ανελέητα
 στους χτύπους της καρδιά της.
 Κόρες αρχαίες, κορμιά λυγερά
 από τις χαμένες πολιτείες αναδύονται
 από τ' όνειρο ξεπετάγονται
 στα καΐκια ανοίγουν δρόμο.
 προς το πέλαγο.

Τα χαλίκια δέρνονται
 τα φώτα ανάβουν
 στο λιμάνι της,
 στον κόσμο της τον μοναχικό.
 Εκεί που τα νερά φεύγουν
 στα πέρατα —εκεί που η μυρουδιά
 της Αφρικής μας παρασέρνει.
 Εκεί που η μοναξιά γίνεται
 συντροφιά.
 Το γαλάζιο χαλί αρχίζει
 να ηρεμεί
 μόλις ησυχάζει η φύση
 μόλις τα κύματα πάντουν να χτυπούν πια
 ανελέητα τα σπίτια, της Σητείας.

I

Τελείωμα μιας έκρηξης
 θαρρείς ηφαιστείου
 το ροδί χρώμα που δύει
 πίσω απ' το βουνό
 καθώς τ' αγναντεύω
 στο πλοίο που πλέει
 στο πέλαγο.

II

Μια λάβα πετρωμάτων
 ρέει στην άπλατη θάλασσα.
 Παρθένα φύση,
 νερό —αέρας— χρώμα
 στοιχία
 με κυκλώνουν
 σε τρελό χορό

III

Σε μια πανδαισία ονείρου
 σε μια ζωγραφιά χάνομαι.
 Σα Δημιουργία
 σαν ανάγκη ζωής
 σαν την ομορφιά του Έρωτα
 πλανεύομαι στα χρώματα.

*Η ιστορία άρχισε απλά, όμορφα κι ήσυχα.
Κάπου στα τέλη Αυγούστου μ' αρχές Σεπτεμβρη, τότε που
οι ζέστες άρχισαν να γλυκαίνουν και το μελτέμι σήκωνε τα
μαλλιά και άνοιγε την πόρτα στην ψυχή μου να πλανιέται
στην Ευρώπη ακόμη και στην Αφρική· δεν ήξερε πού να
ησυχάσει, έψαχνε να βρει κάτι.
Να πάρει μίαν ανάσα.*

ΜΕ ΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

Απόψε, αργά στ' όνειρό μου ήρθες
με τα φτερά του έρωτα
και κυρίεψες το σκοτάδι.
Με του Ορφέα τη μορφή
ήρθες και νότες γλυκές
τραγούδαγες, σαν άγγελος,
και μ' απήγαγες στον πλανήτη σου
κι απ' τον λήθαργο με ξύπνησες.
Με το άρωμα σου ήθελες να ζαλιστώ
και κύλισε μέσα μου
στις φλέβες του κορμιού μου
Μου φόρεσες τα φτερά του έρωτα,
άγγελε μου, και πέταξα.
Ένωσα τους ψίθυρους στ' αυτιά μου
τα χάδια στα μαλλιά μου
και ζωντάνεψα.

ΑΣΤΡΙΚΗ ΝΥΧΤΑ

Αυτά τ' άστρα δε θέλω
να χαθούν τούτη τη νύχτα.
Αυτή η σελήνη που μ' ακολουθεί
στο φίλημα,
σε λίγες μέρες θα γεμίσει
δε θέλω να τη χάσω,
μη γίνει ξανά του ξωτικού
καρπού μια φέτα.

Όλα είναι ζωντανά
αυτή τη νύχτα.
Τα χέρια αγκαλιασμένα
όμορφα χαμόγελα,
ήρεμα πρόσωπα,
διάφανα καθρέφτιζαν
στην καρδιά.

Οι νότες αέρινες
γλυκιάς μελωδίας
ακούγονται στον αστρικό μας ουρανό.

Αυτή τη σελήνη που μ' ακολουθεί
την ερωτεύτηκα.

ΣΤΗ ΘΕΑ ΣΕΛΗΝΗ

Σφιγμένα τα χέρια μας
φεγγαρόλουστη Μούσα.
Ζεσταμένα τα χνώτα μας
κάτω από τ' άστρα
σμίγουν κι ερωτεύονται,
ζουν την ομορφιά,
την αγάπη και τα λόγια,
την φαντασία και τ' όνειρο.

ΣΕΛΗΝΟΦΩΣ

Την νύχτα που όλα γυρνούν   στο
 ατέλειωτο παιχνίδι,
 που το φεγγάρι κρατά
 από τα άστρα παραβάνι
 την αγάπη μας.
 Την νύχτα αυτή οι βάρκες   απ' το
 αγέρι τον έρωτα φυλούν
 Είσαι δίπλα μου,
 οι ανάσες μας σμίγουν,
 τα δέρματά μας βρεγμένα ενδοφλέβια
 μυρίζω το άρωμα   και παραδίνομαι.

Την νύχτα που όλα παίζουν παιχνίδια
 αισθησιάζομαι στην ομορφιά   στην
 ήρεμη θάλασσα   στα
 κοράλλια και τα βράχια.

ΠΙΝΕΛΙΕΣ

Πινελιές σ' ένα τρελό κόσμο
 είναι αυτές οι φούξιες οπτασίες
 χειμερινής νύχτας.

Και τ' άστρα , τα μίλια άστρα
 σκορπισμένα σε τρελό χορό
 γύρω απ' τις άρκτους,
 στο παιχνίδι της φύσης.

Κι ο ουρανός ρίχνει τις πινελιές
 κόκκινες και φούξιες
 σα ζωγράφος στο ατελιέ του.

Και λάμπουν τα' άστρα,
 και βρίσκουν ταίρι τα πουλιά
 και πληθαίνουν τα' αγριόκρινα
 γύρω απ' τα περβάζια,
 και ζευγαρώνουν οι άνθρωποι
 και χαίρονται της μαγείας
 το άρωμα.

Zω

Zω στους παλμούς της καρδιάς,
στ' άρρυθμα καρδιοχτύπια της,
στους σιγανούς σφυγμούς
των χεριών μας.

Zω κάτι όμορφο
στης ζωής μου το μελέμι,
στης έντασής μου τους παλμούς.

Zω για τ' όμορφο φεγγάρι
που τρελαίνει,
για τα χρυσά χτένια
του γιου ήλιου
που του δώρισαν
οι Μούσες και θεές.

Zω κάθε λεπτό,
κάθε όνειρο.

Zω κάθε μέρα που ξημερώνει.

Φθινόπωρο και όλα τόσο ήσυχα, χωρίς τιτίβισμα, γεμάτο μαγεία, οι κρυφές γωνιές που κρύβουν στα πέπλα της νοσταλγίας. Το παρελθόν δεμένο με το σήμερα με αναρριχόμενα τριαντάφυλλα και πικροδάφνη. Έχω μείνει σ' εκείνο τ' όνειρο γιατί είναι το πιο όμορφο, το πιο ήρεμο, και η ψυχή μου, η ψυχή μας έχει ανάγκη και τη θέληση να ζει όμορφα μέσα στο σώμα μας. Να φεύγει μακριά πάνω στο χαλί της φαντασίας, να νοσταλγεί, ν' αναβιώνει σκιές και παρουσίες στα παλιά αρχοντικά της Πλάκας.

Να θαυμάζει τα ηλιοβασιλέματα, τα χρώματα, τις πινελιές του που τόσο επιδέξια σκόρπισε ο τέλειος ζωγράφος στο ατελιέ του, πίσω από το βράχο του κάλλους και της Τέχνης, πίσω απ' τις συναθροίσεις των ρητόρων και την ηρεμία τη δική μου, κάποτε όμορφη, κάποτε μελαγχολική. Θα 'θελα να νιώθω πάντα τ' όνειρο, να 'μαι πρωταγωνίστρια σ' αυτό, να κυλά το αίμα μου στην καρδιά της Πλάκας.

Τα τριαντάφυλλα έχουν αρχίσει να μαραίνουν στις γλάστρες, γύρω απ' τα όμορφα αρχοντικά, μα η καρδιά μου χτυπά στους ρυθμούς της, ζει στον κόσμο της, ζω στ' όνειρό μου.

ΛΕΞΕΙΣ

Νύχτα

Χάραμα

Φύση

Χρώματα

Μεθυστικά αγριόκρινα

Πανσέληνος

Άστρα

Χαμόγελα παιδιών

Τιτίβισμα πουλιών

Αισθήσεις

Νότες

Αναγέννηση

Λέξεις που παιχνιδίζουν
 στους μυστικούς κήπους
 τους τριανταφυλλένιους,
 Μερικές στιγμές
 που λέξεις δεν υπάρχουν.
 Ανώφελο.

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ

Στη Γεθημανή θα σ' οδηγήσω
 σήμερα τη νύχτα
 που μόνο γω ξέρω
 τυφλά μονοπάτια.

Στην όαση της καρδιάς μου
 θα ησυχάσεις από την πορεία.

Άστρο θα γίνω φωτεινό
 να συντροφεύω την ψυχή
 στα μόνα βράδια που περνά.
 Από τη Γεθημανή ίσως μακριά,
 απ' τα τυφλά μονοπάτια
 που μόνο εγώ ξέρω.

Σύννεφα

Σύννεφα μικρά
 μεγάλα
 απεριόριστα
 απροσδιόριστα
 άβαθα
 άπλατα
 χαώδη
 μαγικά
 πάρτε τη καρδιά μου
 και κλείστε την ζεστά
 και τρυφερά στο νούφαρο που φτιάξατε,
 στην άρπα που παίζετε
 στις χορδές της κάνετε την πένα.

Σας προσφέρω τα χέρια, το σώμα μου,
 αρπάξτε τα στον κόσμο σας
 στον άγνωστο πλανήτη σας.

Σύννεφα μου,
 λάφυρα σας να γεννούν
 και δώρα στα ξωτικά
 κοντά εκεί στα αέρια
 στα φιλικά μου πρόσωπα
 στις μάγισσες και τα αγγελούδια.

Νοσταλγώ

Νοσταλγώ αυτή την ομορφιά,
 που ίσως κάποτε τη χάσω.
 Νοσταλγώ αυτούς τους έρωτες
 που ίσως δεν θα μεθώ
 με το άρωμα τους.
 Νοσταλγώ την Πλάκα
 με τα όμορφα χειμωνιάτκα νυχτέρια,
 που κάποτε μόνο οι φωτογραφίες
 θα θυμίζουν κάτι απ' αυτή.
 Νοσταλγώ της Ακρόπολης
 τον Ιερό βράχο,
 που κάποτε θα μπει
 σε γυάλα πυρίμαχη
 και θα τον προσκυνούμε έτσι.
 Νοσταλγώ εκείνη τη βραδιά
 τριάντα του Οκτώβρη
 που έζησα στη σκιά της.

Ιριδίσματα

Συνυπάρχουμε στις εποχές
των εκρήξεων
όταν οι λάβες
φλογερές και πύρινες
θαρρείς δόντια δράκαινας, αθώα,
σκορπούσαν πάνω στα κορμιά
για λίγη ζεστασιά
στο χθεσινό δείλι.

Γλυκοχάραμα

Με μαγεύεις φεγγάρι μου,
όταν είσαι γεμάτο,
το χρώμα σου με ζαλίζει.
Θαρρείς πως είμαι σ' όνειρο.
Γίνονται πολλά λεν' οι μάγοι
με γιομάτο φεγγάρι,
γίνονται πολλά στη θάλασσα
όταν η φεγγαρόλουστη νύχτα
καθρεφτίζεται στα ήρεμα νερά
σα μάγισσα απ' την Ανδαλουσία.
Γίνονται πολλά όταν είμαι μόνη,
χωρίς συντροφιά
και γοητεύομαι – και γράφω
μια στροφή, έτσι,
να πω κάπου, κάποτε
ότι έγινε κάτι και για μένα
όταν ήταν γιομάτο το φεγγάρι,
εκείνο το βράδυ
που ήμουν ολομόναχη.

